practicandi, og den Sygeplejerske, der har fuldendt sin Fagdannelse, vil søge at udvide sine Kundskaber i enhver Retning, for at hun kan vise sig som en sand Ven for alle dem, hun skal pleje.

Da vil uden Tvivl den bedste Klasse af de arbejdende Kvinder tage Sygeplejegerningen op. Ligesom Kirurgien i Løbet af faa Aarhundreder har hævet sig fra at være ret og slet Haandværk til at høre til de frie og skønne Kunster, saaledes vil ogsaa Sygeplejen hæve sig, saa snart Sygeplejerskerne har naaet det høje legemlige, aandelige og videnskabelige Maal, som deres ædle Gærning byder dem at stræbe efter.

Med de bedste Ønsker for Sygeplejerstandens Fremtid er jeg Deres hengivne

Charlotte Norrie.

Kvindernes Udstilling.

I Følge *Times* af den 7. Maj er den meget omtalte Kvindernes Udstilling i London bleven aabnet.

Det gik for sig med stor Højtidelighed af *the lady Mayoress* i Spidsen for en hel Række af fornemme Damer. Til Lykke siger vi!

Verdensbladet taler i høje Toner om Hr. Imre Kiralfys mageløse Opfindelsesevne, der formaar hvert Aar at finde ny „attractions", og forudsiger, at denne Udstilling vil blive „en mangfoldig Forherligelse af Kvinden og hendes Værk". „Dette," siger Bladet, og det skurrer i vore Øren som den bitreste Ironi, „vil blive en passende Afslutning paa et Aarhundrede, der har lettet saa mange af Kvindens Byrder og aabnet saa mange Udveje for det svagere Køn".

Det viser sig, at Skønhedskonkurrencen er bleven i det mindste modificeret. Vi ved, at Danmark har afgivet sin Tribut — 12 i Tallet — og disse Skønheder vil vi kunne genfinde i et af de „skønne og vel gennemførte Interiører fra alle Lande", som udgør Udstillingens „clou".

Vi se iøvrigt, at de fleste af Evropas Dronninger optræder som Udstillere. „Carmen Sylvia" udstiller sine Dukker. Dronningerne af England, Holland, Italien, Sverrig Norge, Kejserinde Frederik og mange andre Højheder udstiller forskellige nationale Sager.

Danmark udstiller — saa vidt der vides — kun sine 12 Skønheder.

Tulipanudstilling.

I vore Dage, hvor det mere og mere og mere viser sig, at kunstnerisk Medvirkning udøver Tiltrækning i alle Industrigrene, maa et Samarbejde mellem Kunstnere og Blomstergartnere have store Betingelser for at fange det skønhedselskende Publikums Opmærksomhed. Bestyrelsen for Damernes Formiddagsklub vil derfor gøre et Forsøg i denne Retning med den kommende Tulipanudstilling, der skal afholdes i Dagene fra Torsdag den 17. til Søndag den 20. ds.

Foruden Bestyrelsens Damer bestaar Komiteen af Professorerne Grønlund og Gotfr. Christensen, d'Hrr. Arkitekt Carl Brummer, Slotsgartner Fritz Bruun og Handelsgartner Bartholdy.

Et af Lokalerne vil blive ordnet i gammelhollandsk Stil af Malerinden Frk. Bertha Green og et andet i moderne lys Farvetone af den unge Maler Urban Gad. I Formiddagsklubbens hyggelige Værelser vil de Besøgende kunne nyde en Kop The og andre Forfriskninger, og da Udstillingen bliver saa centralt beliggende som muligt, Pilestræde 9, (A. C. Illums Ejendom) tør man formodentlig vente god Tilslutning fra det blomsterelskende Publikums Side.

Haab.

Hvad er Grunden til, at de unge i vor Tid er opfyldte af en uendelig Medfølelse for de smaa i Samfundet, at saa mange af dem gaar ud for at opsøge Stedbørnene i deres triste Huler, selv om der venter dem Lidelse paa Legeme og Sjæl? Hvad er Grunden til, at vi ej *kunne* forblive uvirksomme, hvor vi er, men maa skynde os at hjælpe, maa søge at redde, trøste, undervise, vække og oprette? Hvad er Grunden til dette?

Er det Aarhundredet hvis Børn vi er?

Er det det Hav af Menneskетanker, paa hvis Vover vi sejle?

Er det vore egne Lidelser, der tidlig vækker os til Bevidsthed om Lidelsen i Verden og fylde os med uendelig Medfølelse?

Hvem ved; men hvordan det nu ogsaa er — denne Medfølelse, disse for os hellige Idéer, de kredse med Blodet i vore Aarer, de er de Kræfter, der faar vort Hjærte til at banke, vore Hjærner til at tænke. De giver os Haab.

Eliza Orzeski.

Til **Dansk Kvindesamfunds** Fællesmøde i Odense, som afholdes paa Højskolehjemmet d. 20.—21. Maj, har Medlemmerne fra alle Kredsene gratis Adgang mod at forevise Medlemskort.

Bestyrelsen for Odense Kreds.

Unionen.

Det finske Kvindesamfund har udsendt sin Beretning for 1899, det ottende Aar af dets Virksomhed. Heraf fremgaar, at Samfundet i det forløbne Aar, i Følge de for Haanden værende Forhold, har maattet hellige sit Arbejde mere til Folkeoplysningsarbejdet i sin Helhed end til Kvindens særlige Interesser. For dette patriotiske Formaal er der modtaget i Gaver 2558 Kr. 90 Øre.

For dog at højne Kvindens retslige Stilling er der udarbejdet følgende Forslag, der vil blive fremsendte til Lovgivningsmagten:

1) Kommunal Valgbarhed eller Udvidelse af den stemmeberettigede Kvindes Valgbarhed.
2) Ret for Kvinder til at søge Apothekstjeneste.
3) Forbedring af uægte Børns retslige Stilling.
4) Ansættelse af kvindelige Kommuneskoleinspektører.
5) Ansættelse af kvindelige Fabriksinspektører.
6) Ansættelse af et kvindeligt Medlem i Skolestyret.

Unionen tæller 161 Medlemmer. Dens Regnskab viser for det forløbne Aar et Overskud af 2,310 Kr. 5 Øre. Dens Organ er Tidsskriftet *Nutid.*

Et Forbud.

„Til Pinse tager jeg Tjeneste i Wolitz", sagde hun igen en Gang med samme Stolthed, som havde hun sagt: „Jeg tager til Kroning". „Det er allerede afgjort altsammen. Jeg skal have 45 Kr. om Aaret og en ny Kjole, og 15 Kr. har jeg allerede, og 5 kan jeg endnu tjene i Aar ved Jordbærplukning".

Til Held for Fattighuset var Jordbærrene det Aar lykkedes vidunderligt, og der var rigelig Afsætning for dem ved Badestedet P. en Fjerdingvej bag ved Wolitz.

Skoven vrimlede af besøgende fra Landsbyen, og derved øgedes daglig den Skade, der blev tilføjet Plantningerne og Vildtet. Det værste Uvæsen dreves paaviselig af Fattighuslemmerne. I sin barnlige Uskyld nedtrampede Senioren de unge Plantninger og Franzka gjorde det af Dovenskab for at spare sig en Omvej. Man fandt ynkelig dræbte Harer og Raadyr i Fælder, som — derom var der kun en Mening — Hyrden havde stillet.

Forstembedet i Wolitz, som Skoven hørte ind under, var hidindtil blevet røgtet af en godmodig Overfører, der lukkede sit ene Øje for Landsbybeboernes Uvæsen; det andet var han for lang Tid siden kommet af med ved en Krybskyttes Skud.

Efter den gamle Herres Død traadte hans Søn ind i hans Plads, gjorde Ende paa det milde Regimente og begyndte at føre en energisk Kamp for hvad der var Ret.

1ste Forordning lød: Ingen maa længere komme i Skoven uden Tilladelse. Denne kan imidlertid indhentes af enhver Fattig paa Forstkontoret. Den gives i Form af en nummereret Blikplade.

2den Forordning: Med Undtagelse af tørre Grene, Jordbær og Svampe maa intet bæres bort fra Skoven.

Begge disse Forordninger vakte umaadelig Latter. Hvad? Man maatte ikke længere uden Tilladelse færdes i Skoven? I Mands Minde havde alle Folk betragtet den som deres Plejemoder, og som deres Forlystelsessted. Den havde skaffet dem Brændsel, ja af og til en Steg, og Hø og Græs til deres Kvæg. Den havde været elskendes Mødested og Krybskytters Glæde. Og hvad den havde været, det skulde den blive ved med at være. Det faldt ingen ind at bryde sig om de nye Forordninger. Naar de høje Herrer fik at se, at de forgæves ulejligede sig med deres Forbud, saa vilde de nok opgive det. Det vakte umaadelig Forbavselse, da de første Afstraffelser paafulgte; et Læs Hø blev beslaglagt og Tyven ført for Retten.

Spotten forvandledes pludselig til Forbitrelse; den Skade man hidtil ved Uagtsomhed og Kaadhed havde tilføjet Skoven, foraarsagede man den nu af Trods og Ondskab. Alle Formaninger og Advarsler forblev uænset. Da greb Forstembedets Styrelse til den strængeste Forholdsregel: lod alle Blikplader erklære for ugyldige og forbød alle Landsbyens Indvaanere at betræde Skoven. Da nogle Jordbærplukkere ogsaa handlede imod denne Befaling, blev Bærrene kastet bort og de, der havde plukket dem truet: Hvis I kommer igen vil oven i Købet Krukkerne blive slaaet i Stykker.

Krukkerne slaaet i Stykker? Alle Helgener! det skal de bare prøve paa, de Slyngler de Menneskefjender! Der gives jo dog en Distriktsret, som tager fattige Folk i Beskyttelse mod de Djævle i Forstembedet!

Alle Stedets kloge Hoveder raadede til at lade Distriktsretten være udenfor Spillet. Den ene Krage hakker ikke Øjnene ud paa den anden, en Ret lader ikke den anden i Stikken. Det bedste vil være at holde sig i Ro en Stund. Den ny Overførsters Iver vil nok lægge sig, og vi vil faa gode Tider igen.

„Nej! ikke holde sig i Ro! ikke give efter, ikke et Øjeblik!" Det var den træge, flegmatiske Franzka, som raabte det, og naar hun først kom i Oprør lod hun sig ikke let berolige igen. Hun foreholdt Fattighuslemmerne al den Forurettelse og Haardhed, de havde maattet døje af Landsbyens andre Indvaanere, og svor højt og dyrt paa, at de skulde være de sidste, af hvem hun vilde tage noget Raad.

Senioren sad paa den lille Bænk ved Huset og saa med Undren op paa hende.

„Hun kan snakke", sagde han i den højeste Grad af Forbavselse til Milenka, som stod lænet mod Døren og med Opmærksomhed og stor Nydelse betragtede det sjældne Syn, som Franzka i Vrede frembød.

Endnu samme Eftermiddag skete der noget uhørt.

Franzka tog Lergryderne fra det kolde Komfur og erklærede, at nu vilde hun gaa ud i Jordbærrene. Gik nogen med var det godt, gik ingen med var det ogsaa gedt. Hun vidste kun én Ting: enten kom hun tilbage med Gryden fuld af Jordbær, eller ogsaa kom hun uden Gryde, og i saa Fald havde hun slaaet den i Stykker paa Opsynsmandens Hjærneskal, naar han vilde tage den fra hende. Efter nogen Tøven besluttede Hyrden sig

---

Væggen. Hæng Lincoln i Midten paa Hædersspladsen. Hæng desuden Billeder eller Fotografier af Landskaber og Egne i Illinois. Lad nogle af Eleverne synge den bekendte Illinois Sang.

Tegnetime.

Tegn et Kort over Illinois. Tal om de Fotografier, der hentyde til historiske Begivenheder.

Geografitime.

Giv en Oversigt over Staten Illinois. Lad Eleverne besvare følgende Spørgsmaal: Hvorvidt bidrage Floderne, Sletterne og Skovene til Statens Velvære, Rigdom og Lykke?

Har Illinois Sletter eller Prærier? Hvad er en Slette? Hvad er en Prærie? Tegn et Kort over Illinois som viser os Sletterne! et andet som viser os Floderne! Hvorfor foretrækker man at leve ved en Flod eller i en Floddal? Fortæl om Dyrelivet i Floderne!

(Derpaa følger en Anvisning paa Bøger hvoraf man kan gøre Uddrag til Besvarelse af Spørgsmaalene).

Musik Dag. 17de December.

Beethoven, den berømte Komponist, blev født d. 17de December 1770.

Fortæl os om Beethovens Liv; ogsaa om St. Cæcilias, som var Musikens Skytshelgen. Den Morgentime som er anvist til Samtale vil passe dertil. Hæng derpaa Beethovens og St. Cæcilias Portræter op paa Væggen og lad dem blive der hele December ud.

Tegnetime.

Studer Maleriet St. Cæcilia. Dette Maleri uden Forklaring betyder kun lidet for mange Elever. Sammenlign nu Rafaels Opfattelse af denne Helgeninde med andres. Hvad er Forskellen? Hvilket Maleri foretrækker vel Eleven? Hvorfor?

Tegn nogle musikalske Instrumenter som: Mandoliner, Harper Guitarer, Violiner, Skole-Orgler, Pianoer. Sæt en Liste op paa andre Instrumenter; beskriv hvert især og tegn det. Forklar ogsaa følgende Benævnelser, som anvendes for Musikformer: — thi da Eleverne stadigt se og høre dem, bør de ogsaa være fortrolige med hvad de betyde — Opera, Orchester, Ouverture, Kantate, Sonate, Symphoni, Chor, Messe etc.

Geografitime.

Forestil Dig nu at Du gør en Tur til Beethovens Fødested: Bonn. Beskriv Rejsen. Fortæl os om hans Begravelsesplads. Find det Land og den By hvor St. Cæcilia levede, ogsaa den By, hvor hendes Portræt hænger i et Kapel, der er hende helliget.

Læsetime.

„Maaneskins Sonaten".

Læs i „Appletons Fifth Reader" Historien om Maaneskins Sonaten. Dersom Bogen ikke haves kan Lærerinden fortælle Historien i følgende forkortede Uddrag:

Man siger at denne Sonate blev komponeret, før Beethoven blev døv.

En Aften gik Beethoven og en Ven af ham hurtigt ned ad Bonns Gader. Kendte Toner løde i deres Øren, det var Beethovens Sonate i F-Moll. Der var noget ved Pianistens Spil der fængslede Beethovens Opmærksomhed, og han standsede for at lytte. Pludselig hørte Musiken op og i Stedet for løde den Spillendes fortvivlede Ord ud til dem gennem det aabne Vindue: „Aah! kunde jeg blot *en* Gang høre en virkelig Musiker spille denne Sonate!" — og Ordene endte i en Hulken.

„Lad os gaa ind!" sagde Beethoven. Saa gik de ind og fandt en ung Pige, der var baade fattig og blind. Beethoven satte sig nu ned ved det gamle Klaver, og spillede, som han aldrig før nogensinde havde spillet. „Hvem er det? Hvem er det?!" raabte de aandeløs lyttende. Som Svar spillede han de første Takter af sin Sonate i F-Moll. „Det er *Beethooven!!*" raabte de i Begejstring!

Men det usle Tællelys var nedbrændt, og sendte kun nogle Flammeglimt, før det helt døde hen. Beethoven